

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3

1. FEBRUAR 1929

78. AARGANG

TEMPELARBEJDETS VIGTIGHED.

(*Burton Ritenburgh, »Liahona«.*)

Vi lærer fra Skriften (1. Peter 3: 18—20), at vor Frelser gik bort og prædikede til Aanderne og de ulydige Mennesker, der levede før Syndfloden, og som havde opholdt sig i Fængsel fra den Tid, indtil Frelseren besøgte dem. Det var uden Tvivl det samme Sted, at Jesus førte den angrende Rover, til hvem han sagde: »Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis.« (Luk. 23: 43). Paradis er et Sted og en Tilværelse i Aandeverdenen, det er meget ønskeligt at opnaa. Dog er Paradis ikke Himlen — Guds Opholdssted.

Paulus fortæller os, at ikke alle skal opstaa og modtage den samme Herlighed; at Herligheden af nogle kan sammenlignes med Solen, andres med Maanen og endnu andre med de forskellige Stjerner (1. Kor. 15: 41—42). Frelseren sagde: »I min Faders Hus er der mange Boliger.« Kan dette mene andet, end at der er mange Grader af Herlighed i Himlen? Han lovede sine Disciple, at de skulde arve den samme Plads, som han selv havde. Nu, som han har opnaaet den højeste Grad af Herlighed, kan alle Menneskenes Born, der holder hans

Befalinger, opnaa, som han har lovet dem, den samme Herlighed, som han og Faderen har.

Herren siger i en Aabenbaring til Joseph Smith, at alle dem, der vilde have modtaget Evangeliet i dets Fylde, hvis de havde haft Privilegiet at leve, skal være Arvinger med dem, der nu annammer det og efterlever det i Jordelivet. Bibelen giver os megen Oplysning om, hvad der forlanges af os, for at vi kan opnaa den højeste Plads i Himlen. Den fortæller os, at det første Skridt, der forlanges, er at tro paa den Herre Kristus, at han er Verdens eneste Frelser; at Omvendelse, hvilket er en fuldstændig Bortfjernelse fra Synd, er det andet Skridt; at Daab ved Neddyppeelse i Vandet, udført af en, der er guddommelig ordineret til denne Magt og Myndighed, er det tredie Skridt og en uundværlig Ordinance i Evangeliet; og at den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af dem, der er bemyndiget til at give den, er en anden og nødvendig Ordinance. Disse er de første Principper og Ordinancer i Kristi Evangelium.

Herren har tydeliggjort ved Aabenbaring i disse de sidste Dage, at ikke alene vil de afdøde Aander have en Lejlighed til at høre Kristi Lærdomme, men ogsaa annamme det glade Budskab i Aandeverdenen, og at de nødvendige Ordinancer, saasom Daab, Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og andre hellige Begavelser, kan blive udført for dem ved deres levende Slægtninge som Stedfortrædere. En Slægtning kan døbes for dem (1. Kor. 15: 29) og modtage alle de Velsignelser, de skulde have modtaget, hvis de havde levet.

Begavelser er højere Velsignelser. Herrens Folk maa modtage for sig selv og deres afdøde Slægtninge disse Velsignelser.

Det betyder evigt Liv at kende Gud. Foruden Kundskab om Gud kan ingen opnaa evigt Liv. Vor Frelser talte om denne højere Kundskab, men sagde, at de kunde ikke modtage den paa den Tid. Han sagde: »Naar jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I da tro, naar jeg siger eder de himmelske?«

Paulus var ikke uvidende angaaende denne højere Kundskab; thi han sagde, at han kendte en Mand, der var bortrykket til den tredie Himmel, hvor han horte uudsigelige Ord, der ikke var tilladte Mennesket at udtale. Hvorfor ikke tilladt? Fordi det var forbudt at fortælle. Johannes var paa Øen Patmos forbudt at fortælle Ord, han horte. Hvorfor forbudt? Fordi denne højere Kundskab er kun for dem, der er i Stand til og værdige til at modtage den.

Skriften fortæller os, at der er ingen Personsanseelse hos Gud, saa han vil ikke forlade de retfærdige Dode; men de maa modtage Evangeliets Ordinancer, og dette kan kun blive udført ved Stedfortrædere. Saa nødvendigt er dette Arbejde, at Malakias forhen omtalte det og profeterede, at Herren vilde sende Elias, der holder denne Magts Nøgler, og hvis dette Arbejde ikke var udført, vilde Herren slaa Jorden med Ban ved hans Komme (Mal. 4: 5—6).

De afdøde Fædres Hjerter maa vendes til deres levende Born, og deres Borns Hjerter maa vendes mod deres dode Forfædre. De Hellige maa blive fuldkomne, forend de kan komme i det celestiale Rige. Herren har aabenbaret til os, at foruden vore Dode kan vi ikke blive fuldkomne, ejheller kan de blive fuldkomne uden os. Dette viser os tydeligt, at hvis vi skal opnaa Fuldkommenhed, skal dette gores ved vore afdodes Hjælp; ligeledes kan de ikke blive fuldkomne, uden vi staar som Stedfortrædere for dem.

Da Tiden var inde, kom Profeten Elias til Herrens Tempel i Kirtland, Ohio, den 3. April 1836, og gengav Fuldmagten til at udføre stedfortrædende Arbejde for de Dode. Siden den Tid er Templer bleven bygget paa forskellige Steder til de Helliges Betjening, og disse søger ved store Omkostninger i Tid og Penge efter deres Døde ved at samle Millioner af deres afdode Slægts Navne og udfører derefter det nødvendige Arbejde for dem. De Hellige ved tilfulde, at hvis de fejler i at udføre dette Arbejde for sig selv og deres dode Slægt, at hverken dem eller deres Døde kan komme frem paa den første

Opstandelsens Morgen iklædte Magt og Herlighed og evigt Liv. Til dem, der forsømmer dette Arbejde, er en sorgelig Opvaagnen i Vente; thi der er ingen Undskyldning. Til dem, der oprigtigt ønsker at udføre dette store Arbejde, vil Herren aabne en Udvej, hvorved de vil blive i Stand til at fuldfore det.

Derfor, alle I, der ønsker at møde Herren, naar han kommer, og som er indkommet i Kristi sande Fold, vær paa Vagt, at I ikke skulde tælles blandt de uvise Jomfruer, der ikke havde tilstrækkelig Olie paa Lampen. Hyrdernes Raab paa Israels Bjerg er: Haster til Guds Templer, der med store Opofrelser er bleven bygget efter Herrens Befaling. Gaa op og arbejd med hele din Magt for din egen og dine afdode Slægters Frelse. Hvis du vil gøre dette og fortsætte med at holde dig selv ubesmittet fra Verdens Synd, vil du blive talt blandt dem, der staar som Frelsere paa Zions Bjerg.

Til Slut lad mig sige til alle: Skynder eder at samle eders afdødes Slægtregistre. Hvis I behøver Oplysninger om, hvorledes I skal paabegynde dette Arbejde, henvend eder til en eller anden Tempelarbejder, og de fornødne Oplysninger vil blive givet. Der findes i Dag Boger om Genealogi, som indeholder Efternavne af næsten enhver amerikansk Familie. Nogle af disse Boger kan købes for billige Penge. Med Hensikts paa den Kundskab og de Hjælpekilder enhver Sidste Dages Hellig har, skulde ingen forsonne denne vigtige Pligt at søge efter deres afdøde. I deres Bestræbelser paa at udføre det nødvendige Arbejde er de lovet Herrens Velsignelse og Vejledning.

— — —

Ethvert af Kirkens Medlemmer kan, hvis de ønsker det, faa alt Arbejde udført i Templerne frit ved at sende de fornødne Oplysninger om deres afdøde Slægt til Missionskontoret, Korsgade 11, København, der da vil sende det videre til Salt Lake City, hvor Arbejdet vil blive udført.

Ph. J.

EN BESKRIVELSE AF PROFETEN JOSEPH SMITH.

Joseph Smith var høj og velbygget, stærk og aktiv; lys af Udseende, lyst Haar, blaa Øjne og meget lidt Skæg og med et særegent Udtryk, hvilket man iagttog med naturlig Interesse og aldrig trættes af at beskue. Hans Aasyn var mildt, venligt, straalende af Intelligens og Imodekommenhed, blandet med et Skær af Interesse og med et ubevidst og opmuntrende Smil og fuldstændig fri for Tilbageholdenhed eller tvungen Alvorlighed. Der var noget forbundet med det klare, faste og gennemtrængende Blik i Øjet, som vilde han gennemtrænge de dybeste Kroge i Menneskets Hjerte, skue ind i Evigheden, gennemtrænge Himlene og omfatte alle Verdener. Han besad en ædel Frimodighed og uafhængig Karakter; hans Opførsel var ukunstlet og familiær; hans Irettesættelser frygtelige som en Love; hans Velvillighed bundløs som Havet; hans Intelligens universal og hans Sprog rigt paa en særegen Veltalenhed — ikke poleret, ikke studeret eller glattet og blødgjort ved Skoleuddannelse og den finere Kunst; men flydende i sin egen naturlige Simpelhed, ødslende med Afvekslinger baade i Emne og Fremførelse. Han interesserede og opløftede, medens han paa samme Tid fornøjede og underholdt Forsamlingen, og der var aldrig nogen, der lyttede til ham, som trættes af hans Tale. Jeg har endog set, hvor han har holdt en Forsamling af villige og ivrige Tilhørere sammen i mange Timer, baade i Kulde og Solskin, Regn og Blæst, medens disse lo et Øjeblik og græd det næste. Endog hans mest bitre Fjender blev gerne besejret, hvis han blot kunde naa deres Øren. Jeg har set ham lænket og omringet af bevæbnede Mordere og Voldsmænd, der overfusede ham med enhver tænkelig Fornærmelse og Vold, staa op som en majestætisk Guds Søn og i Jesu Kristi Navn true dem, indtil de sank sammen foran ham, smed deres Vaaben og paa deres Knæ bad ham om Tilgivelse og ophorte med deres Voldsgerninger. I Korthed,

Daniels og Cyrus' Karakterer var vidunderligt sammensmeltet i ham. Daniels Gaver, Visdom og Hengivenhed var forenet med Cyrus' Tapperhed, Mod, Maadehold, Udholdenhed og Gavmildhed. Og hvis han havde undgaaet en Martyrs Skæbne indtil moden Manddom og Alder, var han sandelig begavet med Kraft og Dygtighed nok til at have revolutioneret Verden paa mange Omraader og overført til hans Efterkommere et Navn forbundet med flere store og herlige Gerninger, end der er faldet i noget andet Menneskes Lod. Som det er, vil hans Gerning leve i endeløse Tider, og utallige Millioner endnu ikke fødte vil nævne hans Navn med Ære.

Parley P. Pratt.

DEN DANSKE MISSION.

MISSIONÆRERNES JULEGAVE.

Fra den Dansk-Norske Missionærforening har vi gennem Br. Ole Winther, Salt Lake City, Utah modtaget Kr. 544,80 som en Julegave til Missionærerne i den Danske Mission. Dette Beløb blev ligelig delt saaledes at hver af de 32 Missionærer, der virker i Danmark, modtog Kr. 17,00.

Vi ønsker gennem disse Linier at takke alle hjemme i Zion, der har bidraget til dette Beløb og har haft Missionærerne i deres Tanker gennem denne Jul. Særlig Tak til Missionærforeningen og Komiteen, der har staaet for Indsamlingen og Afsendelsen af samme.

DØDSFALD.

Str. Cecilia Nielsen døde pludselig Onsdag Formiddag den 9. Januar paa Bispebjerg Hospital af Hjerneblodning. Str. Nielsen var bleven indlagt et Par Uger før og havde været i bedste Velgaaende, indtil Døden indtraf. En Begravelses-højtidelighed afholdtes paa Hospitalets Kapel Fredag den 11. Januar under Ledelse af Distriktspræsident Philip Jensen, der tilligemed Missionspræsident Joseph L. Petersen talte

over afdøde. Derefter blev hendes Lig ført til Silkeborg, hvor Begravelsen foregik Onsdag den 16. Januar. Str. Nielsen var født i Sverige 1865, kom senere til Danmark, hvor hun annammede Evangeliet i 1911. Hun efterlader sig en Datter, Oda Sorensen, Silkeborg. Str. Nielsen døde som et trofast Medlem af Kirken. En nobel og oprigtig Kvinde, der ved Ord og Gerninger søgte at sprede Lys blandt sine Medmennesker, har Gud i sin Visdom kaldt hjem.

Ph. J.

DEN NORSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ældste James Ericksen er hæderlig afløst som Præsident over Bergen Distrikt med Tilladelse til at rejse hjem.

Lorenzo W. Anderson,
Missionspræsident.

EN MISSIONÆRS VIDNESBYRD.

Som Brigham Young sagde: »Mirakler eller disse ekstraordinære Tilkendelser af Guds Kraft er ikke for de Vantro. De er for at troste de Hellige samt styrke og bekræfte deres Tro, der elsker, frygter og tjener Gud — og ikke for udenforstaaende.« Med dette i Tanke giver jeg denne Beretning og siger til alle, der læser den: »Alle Mennesker, der ønsker at forstaa Guds Gerninger, maa gøre det ved Guds Aand.«

Jeg husker, da jeg var Dreng, havde jeg en Drøm; men jeg var saa ung, at jeg ikke husker dens Enkeltheder, saa jeg vil gengive den her, som min Moder har skrevet den til mig i et Brev:

Vineyard, Utah, 18. Nov. 1928.

Kære Juel.

Du var meget lille, da du havde den Drøm, du havde ikke begyndt at gaa i Skole. Hvis jeg husker rigtigt, var du lige

fyldt 5 Aar. Du kom smilende ind i Køkkenet og sagde: »O, Mamma, jeg havde saadan en smuk Drøm. Jeg saa Jesus, og han var saa smuk. Jeg bad dig fortælle mig det hele. Vi sad i Gyngestolen ved det nordøstlige Vindue, og dette er, hvad du fortalte, saa godt som jeg kan huske det: »Jeg drømte, at Fader og jeg gik langs en bred Vej; han holdt mig i Haanden og talte til mig. Da var der nogen klædt i hvidt oppe paa et højt Bjerg, der kaldte og bød os komme derop. Det var Jesus. Oh, hvor var han smuk. Vi steg op paa Bjerget; men det var lettere for mig end for Fader at komme derop, Da vi kom op, viste Jesus os et stort Hus, hvor Folk lo, talte og dansede samt gjorde megen Støj. De var alle fint paaklædte. Jesus pegede paa dem og sagde: Juel, disse er Verdens Mennesker, følg aldrig dem. Derefter viste han mig et andet stort Hus, hvor alle var klædt i hvidt, og Bygningen var ogsaa hvid. Disse Mennesker syntes ligesaa lykkelige som de andre, men de var ikke saa støjende. Jesus pegede paa dem og sagde: Disse er mine Folk, følg dem.« — Jeg husker, du græd, da du sluttede, og jeg sagde: Det var en smuk Drøm. Prøv nu altid at huske den; maaske Jesus sendte den til dig, saa du ikke skulde fare vild. Jeg tænkte da og senere paa at nedskrive den, men gjorde det aldrig. Men jeg har ofte paamindet dig om den.

Din Moder.

Jeg husker, at min Moder kunde ikke forstaa, hvorfor jeg kunde bestige Bjerget lettere end Fader. Hun bad til Herren om at faa Grunden at vide, og den var given til hende. Jeg kunde bestige Bjerget lettere, fordi jeg var født i Kirken med alle de Velsignelser og Privilegier, der er givet til Børn født under den nye og evige Pagt. Det var vanskeligere for min Fader, fordi han var født udenfor Kirken og havde ret vanskeligt ved at se Sandheden, da det blev ham tilbudt af Missionærene i Danmark.

Mange Gange har jeg været helbredet for Sygdomme. Et Tilfælde staar tydeligere for mig end andre, fordi jeg var

helbredet øjeblikkelig. Jeg var næsten blindet fra en Febersygdom. En vis Broder Hall, der ofte besøgte os, kom en Dag og saa min Tilstand og bad om Tilladelse til at velsigne mig, hvilket jeg var villig til. Han gned mine Øjne lempeligt med Fingrene og sagde, saa vidt jeg husker: »Kære Broder Juel, jeg beder, at dine Øjne maa aabnes, saa du kan se, og jeg gør det i Jesu Kristi Navn. Amen.« Mine Øjne var aabnet med det samme, og jeg saa igen den smukke Verden.

I August 1927 kom den Tid, hvor min Biskop spurgte mig, om jeg var villig til at udføre en Mission. Mit Hjerte svulmede af Glæde, og jeg sagde, at jeg var villig. De spurgte mig, om der var noget særligt Sted, jeg ønskede at gaa. Jeg svarede, at jeg vilde gaa et hvilket som helst Sted i Verden — kun ikke til Danmark og Sydstatene. Den 1. September 1927 modtog jeg Kaldet fra Præsident Heber J. Grant, af hvilket det fremgik, at jeg var fundet værdig til at udføre en Mission til Danmark. Jeg skulde møde paa Missionærhjemmet den 31. Oktbr. 1927 og rejse til Danmark den 11. Novbr. 1927. Samtidig bad de mig lade dem vide, om jeg vilde modtage Kaldet eller ej. Mit hele Sind syntes at gøre Oprør mod dette Kald til Danmark, og jeg gik til mit Arbejde hver Dag oprørt i Sindet.

Nogle faa Dage derefter, da jeg var paa Arbejde og i Færd med at køre en Last-Automobil til Provo, blev jeg ved et Ulykkestilfælde slynget ud af Bilen ned paa Landevejen, hvorved min venstre Arm brækkedes. Jeg blev bragt paa Hospitalet, hvor jeg kom under Behandling, og alt syntes vel, indtil min Læge rejste til Kalifornien, og jeg kom under en anden Læges Behandling. Da folte jeg en Dag, at Bruddet paa min brækkede Arm gled flere Gange. Da jeg gik til Doktoren, tog han Bindet af og gav min Arm en god Massage og sagde, at jeg ikke skulde være bange. Alt vilde blive vel med min Arm. Jeg begyndte at føle bedre overfor mit Kald til Danmark og folte, at det var min Pligt at gaa, hvor jeg var kaldet til at gaa, og jeg svarede da Præs. Grant, at jeg var villig til

at gaa. Nogle faa Dage, før jeg skulde møde paa Missionærhjemmet, besøgte jeg Lægen, der fortalte mig, at min Arm vilde være rask til den Tid, jeg skulde rejse. Medens jeg var paa Missionærhjemmet, kom min Fader med et Brev fra et Assurance-Selskab, hvori Lægen havde erklæret mig for rask og i Stand til at gaa tilbage til mit Arbejde, og at Selskabet herved sendte den sidste Understøttelse til mig for min Sygdom. Da min Arm endnu var i Bind, og jeg ikke var i Stand til at røre min Haand, besluttede vi at gaa til en Læge i Salt Lake City for at høre hans Mening angaaende min Arm. Et Rontgen-Fotografi blev taget, der viste, at Bruddet i min Arm slet ikke laa, saa det hunde heles, da Benene laa oven paa hinanden. For første Gang var jeg ked af, at jeg ikke kunde rejse med de andre Missionærer til Danmark. Jeg var bedrøvet over ikke at have modtaget Kaldet straks, saa at Herren vilde have velsignet mig, saaledes at jeg kunde have gaaet. De næste Missionærer til Danmark vilde ikke forlade Salt Lake City førend i Januar 1928, hvilket syntes til mig en lang Tid at vente; men hvis jeg endda kunde blive rask til den Tid, vilde det ikke være saa slemt.

Jeg blev opereret paa min Arm, og Bruddet sat i Plads og syet sammen. To Uger efter tog jeg hjem. Da jeg i Januar igen kom til Salt Lake City, viste det sig, at Bruddet igen var gledet, men ikke nok til, at en anden Operation var nødvendig, og det syntes, som om det begyndte at hele. Men Lægerne sagde, at jeg kunde ikke gaa paa Mission for en Gang i Sommerens Løb. Jeg gennemgik nu mange Undersøgelser i den følgende Tid, og mange Rontgenfotografier blev taget af min Arm, der tilsidst viste, at de to Ender i Bruddet ikke rørte hinanden, og en Specialist udtalte, at der var meget lidt Haab om, at min Arm vilde nogensinde hele, som den var nu. At det vilde blive nødvendigt at indsætte et lille Stykke Ben ved en ny Operation; men de vidste ikke, om de skulde vente, til jeg havde været paa Mission, eller gøre det nu. De vilde lade mig det vide om en Ugestid eller to. Den følgende Søndag,

den 19. Februar 1928, var Apostel David O. McKay i Provo for at tale ved en Søndagsskole-Konference. Jeg fortalte ham om mit Tilfælde. Han sagde, at han folte, at han skulde give mig en Velsignelse. Jeg kan ikke huske de vidunderlige Ord, han brugte, og hvis jeg kunde, saa kunde jeg dog ikke nedskrive dem eller udtale dem, som Apostel McKay gjorde. Han bad til Gud om at have Barmhertighed med mig og sagde, at mit højeste Ønske var at prædike Herrens Ord til dem, der endnu sad i Mørke. Det vil være ligesaa vanskeligt for mig at beskrive den Aand, der gennemstrømmede mig, som det vilde være for eder at beskrive en Farve til et Menneske, der aldrig har set Lys. Min Sjæl var for svag til at modtage alt af den Aand, der blev udgydet over mig, og jeg græd paa Grund af min Svaghed og Herrens Velsignelser, som han gav mig. Da han var færdig, gik han hen i den anden Ende af Værelset med Ryggen vendt mod mig. Græd han? Da jeg havde tørret mine Øjne, kom han hen til mig, tog mig i Haanden og sagde: »Farvel og Gud velsigne dig«. Tre Dage efter var jeg atter til Lægen, og uden at vide noget om denne Velsignelse, jeg havde modtaget, lagde de et Bind om min Arm og sagde: »Din Arm vil blive rask«. I Maj Maaned var min Arm rask, og den 9. Juni 1928 rejste jeg paa min Mission. Var alt dette kun Hændelser? Eller er der en større Magt, der hjælper os i vor Nød?

Jeg glæder mig over at arbejde i den Danske Mission, mine Forfædres Land. Jeg kan se, at Arbejdet gaar fremad her. Jeg véd, at Gud lever og velsigner hans Born og giver dem mange Erfaringer, der vil styrke deres Vidnesbyrd. Jeg véd, at Jesus Kristus er Guds enbaarne Søn i Kødet, og at Joseph Smith var og er en sand Herrens Profet. Ovenstaaende er mit Vidnesbyrd; jeg giver det til Verden med den Bøn, at ingen vil bespotte det, thi det er fra Gud. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Hjørring, Danmark, December 1928.

Juel LeRoy Andreasen.

UNGDOMSFORENINGS-KONFERENCE I OSLO.

Søndag den 23. December afholdt Oslo Grens Ungdomsforening en meget vellykket Konference under Ledelse af Præsidenten, Clarence H. Johansen. Da denne Dag var Joseph Smiths Fødselsdag, blev et interessant Program udført med Henblik paa Joseph Smith og hans Liv. Programmet udførtes af en Del af Ungdomsforeningens Medlemmer.

Der aabnedes med Sangen »Hvilken smuk og yndig Morgen« sunget af et Kor, bestaaende af Spejdere og Bikubepiger. Bon, Einar A. Strand, hvorefter Koret sang »Priser Profeten«. Følgende Uddrag af Joseph Smiths Liv blev omhandlet: »Han hungrer efter Sandheden«, Leif Larsen; »Han lærer om Sandheden«, Lorenzo Anderson jr.; »Hvorledes Joseph Smiths Beretning blev modtaget«, Charles Eriksen; »Joseph Smith opretter Kirken«, Anna Bruce; »I Liberty Fængsel«, Mary Wilhelmsen; »Blodbadet ved Hauns Mølle«, Rolf Johansen. Sangen »Led, milde Lys« blev sunget snuvt og stemningsfuldt af Bikube-Pigernes Junior-Klasse. Emnerne blev udført af unge Dreng og Piger under 14 Aar gammel, og de talte alle med en Frimodighed, der gjorde Indtryk paa Forsamlingen. En »M-Mand«, Bjarne Friis, forklarede »Mormons Bogs Fremkomst«, hvorefter Hildur Jensen talte om »Joseph Smiths Profetier«; Liva Novik om »En Aabenbaring angaaende det celestiale Rige«; Alphild Halvorsen omtalte »Hans Martyrdød«. C. C. A. Christensens herlige Digt »Carthage Fængsel« blev deklameret af Lilly Martinsen, hvorefter John Taylors Sang »En stakkels, sorgbetyngt Mand« blev sunget af to Bikubepiger, Aase Hansen og Bjørg Brunn, akkompagneret af Str. Mary Jensen. Til Slut blev Spørgsmaalet »Hvorfor paastaar vi, at Joseph Smith var den største Profet, der har levet« besvaret af Br. Erling Larsen, der tilføjede sit Vidnesbyrd om hans guddommelige Mission. Koret sang »Hav Tak for Profeten«. Bon, George N. Anderson.

Mødet var godt besøgt. Mange Fremmede var tilstede, der uden Tvivl havde et godt Udbytte af Aftenen; men selv for dem, der var kendt med Joseph Smiths Levnedsløb og Vigtigheden af hans Mission, var det en Begivenhed.

Liva Novik.

SOM EN, DER HAVDE MYNDIGHED.

(Tale over Radio af Dr. *James E. Talmage*, af de Tolvs Raad.
»Deseret News«.)

(Fortsat fra Side 32.)

Det var tydeligt vist, at han gav Folket noget nyt og absolut ukendt. Dette var intet mindre end Opfyldelsen af den gamle Lov i og ved ham, der blev erstattet ved den højere Lov — Evangeliet til Frelse. Ikke desto mindre blev det særlig tydeliggjort, at Loven var ophævet og saaledes opfyldt, men ikke tilintetgjort. I Bjergprædikenen er Kontrasten mellem den gamle Lov og det nye Evangelium fremhævet. Emne efter Emne blev indledet saaledes: »I have hørt, at der er sagt til de gamle . . . men jeg siger eder.« Hvor saaledes Loven forbød Mord og sørgede for en retfærdig Straf for en saadan Forbrydelse, lærte Jesus, at ved at give efter for Vrede, der maaske kunde lede til Mord, var i sig selv en stor Synd. Loven sørgede for Straf for en saadan Gerning; Evangeliet tugter de onde Lidenskaber i deres Fødsel.

Loven forbød den skrækkelige Synd Hor. Kristus sagde, at Synden begynder med et begærende Blik, en sanselig Tanke og et urent Sind. »I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje og Tand for Tand«, sagde han med følelig Virkning, og fortsatte da, »men jeg siger eder, at I maa ikke sætte eder imod det onde«, — thi det er bedre, at vi gaar tabt af de smaa Ting i denne Verden, hvis vi ved dette kan opnaa det evige Livs Rigdom. Igen, »I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende. Men jeg siger eder: Elsker eders

Fjender, velsigner dem, som forbande eder, gør dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder.« Dette var nye Lærdomme. Aldrig før havde det været forlangt af Israel at elske deres Fjender. Venskab til Fjender havde ingen Plads fundet i den mosaiske Lov. Sandheden var, at Folket var opdraget til at betragte Israels Fjender som Guds Fjender — og nu forlangte Jesus, at Tolerance, Barmhertighed og endda Kærlighed skulde udvises mod saadanne.

Hans indgaaende Kendskab til Skriften var overraskende for baade Præster og Lægmand, naar de horte ham citere, oplæse og forklare; og i deres Forundring udbød de: »Hvordan kan denne have Lærdom, da han ikke er oplært?« Han svarede dem: »Min Lære er ikke min, men hans, som sendte mig. Dersom nogen vil gøre hans Villie, skal han erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv.« (Joh. 7: 15—17). Jesus var ingen Rabbi (Mester), der havde taget Eksamen ved theologiske Skoler, ejheller en studeret Prædikant, eller Indehaver af Doktorgraden fra menneskelige Institutioner — hans Bemyndigelse var af en langt højere Orden: thi det var en Fuldmagt og Ordination fra hans og vor evige Faders Hænder. Der var noget uimodstaaeligt i hans Kald: »Kom, følg mig« til Fiskerne ved deres Net, Tolderen ved sin Bod, til Philip, som Jesus fandt, og som var Tilfældet med alle de andre, der straks blev hans Disciple, og nogle af dem skulde endda blive ordineret til Apostle under Herrens egne Hænder.

Betænk den Begivenhed, da han første Gang ryddede Templet, og lad os i denne Forbindelse erindre, at denne Korrupcion og Besudling af det hellige Sted ved at handle med Faar, Okser og Duer, der brugtes til Ofring og den paatvungne Byttehandel med almindelige Mønter for Tempel-Penge, havde naaet Grænsen af næsten utaalelig Vanhelligelse. Jesus havde uden Tvivl med Harme betragtet denne modbydelige Vanhelligelse til forskellige Tider; men ved denne Lejlighed,

da han overværede Paaskehøjtiden lige efter sin Daab, udtrykte han sin retfærdige Harmen i fordømmende Ord og vægtig Handling. I sin Nidkærhed for Bevarelsen af Helligheden af sin Faders Hus begyndte han at rydde Stedet. Uden Ord eller Diskussion begyndte han straks at anvende fysisk Magt — et billedligt Sprog, som disse fordærvede og begærlige Byttehandlere kunde bedst forstaa. Han havde en Pisk af smaa Baand og brugte den til alle Sider og uddrev Faar, Okser og Mennesker, væltede Pengevekslernes Borde og spredte deres Pengebunker. Med en øm Forkærlighed til de indespærrede Duer undlod han at angribe deres Bure, men sagde til Ejerne: »Tager dette bort herfra«, og til alle de begærlige Handlende tordnede han en Befaling, der fik dem til at skælve: »Gør ikke min Faders Hus til en Købmandsbød«. Jøderne, ved hvilke vi mener den præstelige Øvrighed og Folkets Ledere, turde ikke aabenlyst protestere imod denne kraftige og følelige Fremgangsmaade. De underkastede sig denne hans Mellemløst som en, hvis mulige bemyndigede Fuldmagt de maaske endnu vilde blive tvungne til at anerkende. De spurgte ham frygtsomt for Beviserne paa hans Myndighed — »Hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gør dette?« Hans Svar var en hofflig Irettesættelse og tilmed en Gaade for dem: »Nedbryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det«, som Evangelisten forklarer: »Men han talte om sit Legemes Tempel«, hvilket, som han vidste, vilde blive ihjelslaet og oprejst paa den tredie Dag.

Begivenheden, hvor Kristus med Magt rydder Templet, er i Modstrid med den almindelige Opfattelse af ham, at han var saa sagtmodig i sin Opførsel, at han ikke forekom at være en Mand. Han var mild og taalmodig ved Sygdomstilfælde, barmhjertig og langmodig, naar han virkede blandt anergivne Syndere, men han var streng og urokkelig i Nærheden af Hykleri og uforfærdet i sin Fordømmelse af vedvarende Overtrædelser. Hans Sindsstemning rettede sig efter Omgivelserne, han talte til — opmuntrende Ord eller skærende Sætninger i

retfærdig Harmen kom lige flydende fra hans Læber. Hans Natur var ikke, som en Poet opfatter englelig Blidhed, altid nærværende, men som en Mand med Følelser og Lidenskaber, der er nødvendige for virkelig Manddom og Kraft. Ham, der saa ofte græd af Medlidenhed, ytrede til Tider i Ord og Gerninger en retfærdig Guds Vrede. Men over alle sine Lidenskaber — ligemeget hvor sagte de krusede eller stærkt de brusede — var han altid Mester.

(Fortsættes.)

Vore Velsignelser kommer, naar vi forglemmer de Tjenester, vi har gjort.

Dorothy C. Retsloff.

NADVERVERS OG KORLEKTIE

for Februar 1929.

Nadververs:

Velsign os, o Herre, for Jesu Skyld,
 At vi maa værdigen nyde
 Disse Symboler paa Kød og Blod
 Af vor Forløser, Frelser og Gud.

Korlektie:

Joh. Ev. 14: 21.

Den, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig.

INDHOLD:

Tempelarbejdets Vigtighed..	33	En Missionærs Vidnesbyrd	39
En Beskrivelse af Profeten		Ungdomsforenings-Konference	
Joseph Smith	37	i Oslo	44
Den Danske Mission	38	Som en, der havde Myndighed	45
Den Norske Mission.....	39		

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording